

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **J. S.**
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. KUKHK-2530/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 9. 2016, č. j. ODP/79371-2016/kld 35484-2015/kld/11, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky x, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 30. 7. 2015 ve 13:36 hod. na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 65 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředila do následujících bodů.
4. V prvním z nich, nazvaném „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“, vytýkala žalobkyně správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobkyně uvedla, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázala na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouva a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobkyně rovněž namítla, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna. Žalobkyně také uvedla, že se správní orgán nezaobíral jednou z podmínek ustanovení § 79a zákona silničního provozu, tj. zda měření v těchto úsecích zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
5. V druhém žalobním bodu vytýkala žalobkyně správnímu orgánu, že nepřesně označil místo spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí. Žalobkyně na základě tohoto popisu skutku místo ohledala a spolu s informacemi obsaženými v územním plánu zjistila, že dopravní značky označující začátek a konec obce Třebihošť, Horní Dehtov, jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán tedy pochybil v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal

zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopií územního plánu. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obce. Dále správní orgán ve výroku rozhodnutí označil úsek údajného spáchání přestupku v délce cca 1 km, což shledala žalobkyně také nedostatečně určitým mj. z důvodu, že v průběhu jízdy těmito úseky mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Tyto vady způsobily dle jejího názoru nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

6. Žalobkyně v dalším bodu žaloby konstatovala, že jí je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užil při rozhodování, případně se přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobkyně uvedla, že k této otázce podala žádost o informace žalovaného a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje žalobkyně otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí (např. stanovisko Ministerstva dopravy nebo veřejnoprávní smlouvu). Žalobkyně v závěru poukázala na to, že šablonovitá rozhodnutí správního orgánu nelze považovat za přezkoumatelná.
7. V další námitce žalobkyně namítla, že ji správní orgán zkrátil na jejím právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil jí, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby a v přesně určeném termínu. Žalobkyně pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Je toho názoru, že správní orgán nedbal zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když jí závazně určil, jakým způsobem má realizovat své právo dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zmocněnec žalobkyně s ohledem na své pracovní vytížení na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jediné osobně.
8. Žalobkyní byla namítána také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se jedná o mechanicky psané rozhodnutí postrádající tvůrčí a myšlenkovou činnost. Všechna rozhodnutí správního orgánu jsou v podstatě až na údaje o datu a místě spáchání správního deliktu a osobní údaje, totožná. Žalobkyně v tomto bodě ještě namítla, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonný, jelikož je v něm uvedeno, že pokuta se ukládá dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení ale v době, kdy mělo dojít ke spáchání správního deliktu, neexistovalo.
9. V žalobě je rovněž namítáno, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele daného přestupku. Žalobkyně namítla, že správní orgán disponoval informací, že v uvedený okamžik řídil její vozidlo L. H. N. nar. ..., bytem 58 D. B. P., H. P., Vietnamská socialistická republika, doručovací adresa A. 362/11, P. Prověřování této osoby však bylo jen zcela formální až automatizované, bez zjevného zájmu o zjištění pachatele údajného přestupku.
10. Správní orgán se pokusil označenému řidiči doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však dle spisové dokumentace uvedl toliko L. H. N. a nikoli společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., ačkoli z vyjádření vyplývalo, že L. H. N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán tedy měl označeného

řidiče kontaktovat tak, že měl adresovat písemnost na adresu zmocněnce a rovněž označit jej jako adresáta.

11. Žalobkyně rovněž namítla, že i přesto, že správnímu orgánu bylo známo, že L. H. N. na uvedené adrese nemá poštovní schránku, jediným krokem, který za účelem prověření jeho oznámení jako přestupce učinil, bylo doručování mu na tuto adresu, ačkoli mu muselo být zřejmé, že tento krok nebude úspěšný. O tom, že L. H. N. nelze na uvedenou adresu doručovat písemnosti, měla být žalobkyně též vyrozuměna. Navíc mohl správní orgán ustanovit L. H. N. opatrovníka nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou.
12. Žalobkyně se také ohradila proti závěru správních orgánů, že osoba označeného řidiče v době spáchání přestupku vozidlo neřídila, resp. že její označení za řidiče je účelové a obstrukční. Nelze tak usuzovat pouze ze skutečnosti, že dotázané orgány veřejné moci informacemi o pobytu označeného řidiče na území České republiky nedisponují. Stejně tak i skutečnost, že L. H. N. je označován různými provozovateli jako řidič vozidla, neindikuje účelovost tohoto označení, jelikož je zaměstnán ve společnosti zmocněnce žalobkyně, který provozuje tzv. „*drink and drive*“, a domnělý řidič jako výkon svého zaměstnání řídí vozidla různých provozovatelů po celé České republice. Závěrem bylo namítáno, že správní orgány rozhodovaly na základě faktů jim známých z úřední činnosti, aniž tyto byly obsahem spisu.
13. Další ze žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobkyně. Ta je přesvědčena, že takový postup ji krátil na jejím právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně měla právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti její a jejího obhájce a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledala zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
14. Žalobkyní byla dále namítána protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledala, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
15. V posledním žalobním bodu žalobkyně vytýkala orgánům veřejné správy dvě pochybení. Konkrétně, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z obce Třebihošť, Horní Dehtov. Závěrem uvedla, že údaje na snímcích mají nulovou vypovídající hodnotu, když ty do nich mohly být přidány až následně.
16. Žalobkyně v závěru žaloby vyjádřila nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jejích i jejího obhájce. Žalobkyně dodala, že v případě nerespektování této žádosti se obrátí v této věci na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Úřad pro ochranu osobních údajů a soud.
17. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu. Podotkl, že správní řád předpokládá

možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako provést důkaz listinou mimo ústní jednání, ale stanovuje k němu podmínky v ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu a ustanovení § 18 odst. 1 stejného zákona. Uvedl, že žalobkyně byla o postupu řádně informována a mohla uplatnit své právo i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel. Poznamenal, že ve správním spisu i na veřejně dostupných internetových portálech se nalézají i dokumenty, které dle jeho názoru vyvrací námitky žalobkyně, že soukromoprávní subjekt mohl do chodu měřicího zařízení zasahovat. V závěru konstatoval, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Zařízení je každoročně ověřováno a má veškerá potřebná povolení.

18. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohla žalobkyně uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnila pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěla účastnit, a námitku neoprávněnosti zahájení řízení o správním deliktu namísto řešení přestupku s konkrétním viníkem. Další námitky žalobkyně neuplatnila a účelově je přesunula až do žaloby. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
19. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně i žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem. Soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 4. 9. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 30. 7. 2015 v 13:36 hod. na pozemní komunikaci v obci Třebíhošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 65 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a bylo uvedeno, že se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 26. 10. 2015 žalobkyni, coby provozovatelce vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyni byla dne 7. 12. 2015 zaslána i výzva ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla. Zmocněnec žalobkyně (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026) dne 10. 12. 2015 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V. Správní orgán I. stupně dne 18. 12. 2015 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá

schránku. Dne 11. 1. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena odpověď na žádost o prověrku pobytu zmíněné osoby s informací Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, že označená osoba jejich evidencí neprochází. Dne 18. 1. 2016 obdržel rovněž informaci od Ministerstva vnitra České republiky, že L. H. N. neprochází Cizineckým informačním systémem. Správní orgán dne 21. 1. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče, ale zásilka se rovněž vrátila zpět. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 26. 7. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

21. Následně byla žalobkyně vyrozuměna o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 16. 8. 2016, zároveň byla poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně dne 28. 7. 2016.
22. Dne 16. 8. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami, o čemž sepsal protokol. Z něho rovněž vyplývá, že žalobkyně možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužila.
23. Dne 6. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/79371-2016/kld 35484-2015/kld/11, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobkyní a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jímž napadla rozhodnutí „*v plném rozsahu*“. Žalobkyně se cítila být poškozena postupem správního orgánu, který ve věci nenařídil ústní jednání, a rovněž namítala, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Správní orgán vyzval dne 3. 10. 2016 zástupce žalobkyně k odstranění nedostatků podání. Žalobkyně již nijak nereagovala. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
24. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

25. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
26. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat*

např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

27. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

28. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

29. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v případě použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70143-15 a vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006 včetně doplněné ilustrační mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

30. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

31. To, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, dokládá již zmíněný dokument, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno, že: *„Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“*

32. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá.

33. Dále žalobkyně zapochybovala o tom, zda měření rychlosti bylo v jejím případě provedeno v souladu se zákonem, tedy zda konkrétní strážníci měli zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii.

34. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, Policie České republiky udělila souhlas dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech, až do 31. 12. 2015.
35. Dne 2. 7. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť, na jejímž základě jsou orgány města Dvůr Králové nad Labem oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Třebihošť přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uzavření této smlouvy bylo schváleno zastupitelstvem obce Třebihošť již dne 15. 5. 2015, jak vyplývá z výpisu z usnesení č. 2/2013 obce Třebihošť (viz. č. 1. 8 správního spisu) a schválil je i Krajský úřad Královéhradeckého kraje v rozhodnutí ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14391/VZ/2013-2. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
36. Dle citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s Policií České republiky.
37. K námitce nedoložení měření za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz strana 8 a násl. odůvodnění) a popsal, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu.
38. Pokud jde o námitku žalobkyně o nedostatečném provedení důkazů správním orgánem listinami založenými ve správním spisu, tato problematika je krajským soudem řešena v souvislosti s další žalobní námitkou, nazvanou Rozhodovací praxe (k tomu viz níže).

Místo přestupku

39. K námitce žalobkyně, která považovala žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když podle ní správní orgán nepřesně určil místa spáchání údajného správního deliktu, uvádí krajský soud následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatelky ze dne 30. 7. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
40. Pro naplnění skutkové podstaty vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona

není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem obce Třebihošť, Horní Dehtov.

41. Skutečnost, že se měřený úsek skutečně nachází na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, na silnici II/300 směr Hořice, okr. Trutnov mezi dopravními značkami IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku v rozhodnutí správních orgánů, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a to z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70143-15, i z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP H-597-188/Čj-2014-051006, včetně doplněné ilustrační mapy.
42. Žalobkyně vytýkala správním orgánům i to, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože, jak už uvedl krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti žalobkyně nijak nevyvrátila a ve správním řízení se o to ani nesnažila, neboť takové námitky v něm vůbec nevznikly. Obava žalobkyně z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h je tak nedůvodná. Žalobkyně totiž netvrdí žádnou relevantní skutečnost, která by byla způsobilá závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit a toto prohlášení je v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
43. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, která měla spočívat v tom, že v měřeném úseku měřícím přes 1 km mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti a že lze tvrdit, že výrok se vztahuje jen na některé z vícera překročení rychlosti, ke kterému v průběhu jízdy daným úsekem došlo.
44. V nyní projednávaném případě se jednalo o měřený úsek, který byl dlouhý přibližně 346,6 m, jak lze ověřit ve správním spisu. Stěžejní je v daném případě skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, které předpokládá měření rychlosti vozidla v konkrétně vymezeném úseku jako celku a ne v jednotlivých úsecích, jak se mylně domnívá žalobkyně. Je tedy možné, aby v průběhu průjezdu měřeného úseku aktuální rychlost vozidla fluktovala (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Výkyvy rychlosti v jednotlivých místech měřeného úseku však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku jako celku a překročení hranice povolené rychlosti v tomto úseku tvoří jeden přestupek (resp. jeden správní delikt).
45. Krajský soud uzavírá, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře.

Rozhodovací praxe

46. Žalobkyně označila rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé z toho důvodu, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní

orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování.

47. Krajský soud ověřil, že na č. 1. 23 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy oznámením o přestupku v dopravě na č. 1. 2 správního spisu, fotografickou dokumentací (č. 1. 3 správního spisu), výpisem z karty osobního motorového vozidla registrační značky x na č. 1. 10 správního spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil.
48. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byla žalobkyně prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměna (písemností ze dne 28. 7. 2016), ona ani její zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
49. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
50. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
51. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
52. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede

seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

53. Krajský soud má za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly, byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 16. 8. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam.
54. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“* Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobkyni byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužila.
55. Žalobkyně dále namítla, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobkyni, resp. jejímu zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmiňuje, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobkyně namítala. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období,

který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

56. Žalobkyně též namítla, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná rozhodnutí. Jelikož stejnou námitku obsahoval i pátý bod žaloby, nazvaný Nepřezkoumatelnost, krajský soud v tomto odkazuje na jeho vypořádání níže.

Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

57. Žalobkyně namítala omezení svých procesních práv, když jí bylo oznámeno, že: „*Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.*“ Žalobkyně uvedla, že nabyla dojmu, že její právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě.
58. Nutno podotknout, že si žalobkyně výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán jí touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl jí možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu má Vaše společnost, jako zmocněnec provozovatelky vozidla, možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu je vaše společnost oprávněna navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vaší společnosti správní orgán stanovuje lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 23. 8. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena také do určeného data (23. 8. 2016).
59. Krajský soud dále podotýká, že žalobkyně se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměna v poučení ze dne 28. 7. 2016. To, že správní orgán žalobkyni takto vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení jejích práv. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobkyni nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktovala a jí nejasnou skutečnost si ozřejmila. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobkyně navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

Nepřezkoumatelnost

60. K námitce žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu uvádí krajský soud následující. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“
61. V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.
62. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obce Třebihošť, Horní Dehtov, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, dokumentoval dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené bylo bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Krajský soud proto jejich rozhodnutí pouze „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.
63. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že je výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonný. Správní orgán I. stupně uvedl ve výroku svého rozhodnutí, že pokutu

ve výši 1.500 Kč ukládá žalobkyni v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení stanoví, že za přestupek se uloží pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek, mimo jiné, podle odstavce 1 písm. f) bodu 4, jako tomu bylo v posuzované věci. V této podobě nabylo účinnosti 20. 2. 2016, bylo tedy účinné ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí. Ke dni spáchání přestupkových jednání byla v účinnosti zcela stejná právní úprava, ovšem byla obsažena v ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

64. Uvedená námitka tedy nemůže být úspěšná. Pokud správní orgán odkázal ve svém rozhodnutí na ustanovení upravující výši pokuty účinné v době svého rozhodnutí (což krajský soud považuje za správné) namísto odkazu na ustanovení upravující výši pokuty v době spáchání přestupku (jak požadovala žalobkyně), za situace, kdy obsah obou uvedených ustanovení je zcela shodný a pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí (která je tedy rovněž shodná v obou právních úpravách), pak uvedená skutečnost není způsobilá se jakkoliv negativně dotknout práv žalobkyně a nemůže způsobit nezákonnost dotčeného rozhodnutí.

Nezbytné kroky

65. Dále se krajský soud zabýval námitkou neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tvrzením o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobkyní ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění

totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

66. Nejvyšší správní soud konstantně zastává právní názor, že: „pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2019, č. j. 7 As 129/2016-35)
67. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 až 5

stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

68. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle ustanovení § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
69. Uvedená výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
70. Žalobkyni, jakožto provozovatelce vozidla registrační značky x, byla zaslána výše zmíněná výzva. Žalobkyně na ni reagovala sdělením, že vozidlo měl řídit L. H. N., nar. ..., adresa pro doručování: A. 362/11, P. – V., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat a na adresu, kterou uvedla žalobkyně, zaslal předvolání k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Doručenka je součástí správního spisu. Správní orgán pokračoval ve zjišťování osoby označeného řidiče i dále, když mu opětovně zaslal výzvu k podání vysvětlení i na adresu trvalého bydliště, ale zásilka se vrátila jako nedoručitelná. Pokud žalobkyně namítá, že předmětná zásilka měla být adresována zmocněnci na jeho adresu a dokonce měl být ten označen jako adresát, tato námitka je naprosto lichá. Žalobkyně měla možnost sdělit údaje k označenému řidiči, a učinila tak. Správní orgán následně zaslal zcela v souladu s ustanovením § 20 správního řádu písemnosti označené osobě řidiče na adresu, kterou žalobkyně poskytla, a adresát zde nebyl zastižen, ani nebylo možné zanechat zásilky na jiném vhodném místě, či v souladu s ustanovením § 20 odst. 3 nebylo možno doručit předáním jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že písemnosti adresátovi předá.
71. Krajský soud neshledává žádné pochybení v tom, že správní orgán adresoval výzvy k podání vysvětlení označené osobě řidiče tak, jak učinil, tj. že jako adresáta uvedl L. H. N. a doručoval mu na adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o. tedy tak, jak

tento zmocněnec žalobkyně uvedl v přípisu ze dne 10. 12. 2015. Kdyby jmenovaný byl na uvedené adrese znám, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo. Je zcela absurdní tvrzení žalobkyně, že by jako adresát písemnosti adresované této osobě měla být správně uvedena společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., nebo že by jako adresát měly být uvedeny osoby dvě (tedy L. H. N. i ODVOZ VOZU s. r. o.). I žalobkyni musí být jasné, že ani v jednom z jí navrhovaných způsobů označení adresáta na zásilce by k doručení písemnosti L. H. N. dojít nemohlo.

72. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkala-li proto žalobkyně správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlila se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
73. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobkyně nevyplývala kontaktní adresa L. H. N., že měl být tento nedostatek řešen postupem podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen, že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobkyně v něm ani nemohla vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobkyně se za přestupce neoznačila. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobkyně tvrdí, že L. H. N. byl kontaktní a známý na uvedené adrese, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.
74. Krajský soud sdělení žalobkyně, že řidičem vozidla měl být L. H. N., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedla totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně i v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že L. H. N., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026, jako řidič vozidla v obdobných řízeních, např. ve věcech, která vede zdejší krajský soud pod sp. zn. 30 A 104/2016, sp. zn. 30 A 113/2016, sp. zn. 30 A 28/2017, sp. zn. 30 A 24/2017, sp. zn. 30 A 68/2016, sp. zn. 30 A 119/2019 aj.

75. S ohledem na shora uvedené informace o osobě L. H. N., které měl správní orgán I. stupně k dispozici, včetně vyjádření Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 11. 1. 2016 a přípisu Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 1. 2016, shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).
76. Krajský soud dodává, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně řádně informována o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinila tak. Těžko tedy dnes může správnímu orgánu vytýkat, že ji s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobkyně bez odezvy.

Zásada bezprostřednosti

77. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (být implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

78. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlášení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

79. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak na to upozorňovala žalobkyně.
80. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, v obci Třebihošť, Horní Dehtov, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Jak již bylo krajským soudem avizováno, jednalo se tedy o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy

uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobkyně. Ta se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně poučena. To, že žalobkyně v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužila, nemůže vytýkat správním orgánům.

81. Pokud pak žalobkyně dále tvrdila, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobkyni či jejímu zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobkyně, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
82. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 28. 7. 2016. Žalobkyně se mylí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobkyně zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobkyni dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je jí tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohla zúčastnit.
83. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobkyně však zůstala ve správním řízení pasivní a nereagovala ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námítky.

Protiústavnost

84. V dalším ze žalobních bodů žalobkyně namítala, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
85. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
86. Lze dodat, že Ústavním soudem již dříve byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015,

sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Další námitky

87. V tomto žalobním bodu vznesla žalobkyně námitky týkající se fotodokumentace deliktního jednání.
88. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
89. K oběma námitkám lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobkyně je chtěla zpochybnit, měla kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či důkazy. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti, tj. že fotografie z míst spáchání přestupků nebyly pořízeny v jiných místech než v obci Třebihošť, Horní Dehtov, že údaje na snímcích nebyly přidány do fotografie až následně apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
90. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 4. 9. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
91. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

92. Žalobkyně v závěru svého návrhu požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jejích i jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
93. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu